

७५०

प्रपञ्चसारसारसङ्ग्रहे

अथ व्याधिमन्त्रः —

वीरभद्र ऋषिः । अनुष्टुप् छन्दः । शिवो देवता । व्यां वीजम् ।
हुं शक्तिः । व्यामित्यादिना करन्यासः । तेनैव पडङ्गं च ॥ ध्यानम्—

त्रिपादं त्रिभुजं भीमं त्रिमूर्धानं तिलोचनम् ।

त्रिशूलाहिकपालाढ्यं ज्वालास्यं वक्रदंष्ट्रकम् ॥

सप्तशृङ्गं* वसामालं श्वचर्माभ्रधारिणम् ।

अशेषाङ्गत्रणोद्भूतक्रिमिजालसमाकुलम् ॥

चक्रनासं बृहत्स्कन्धं क्षुधया पीडितोदरम् ।

वैरिणां देहमालिङ्ग्य भक्षयन्तं विकीर्णकम् ॥

कलायकुसुमानीलं महाव्याधिकरं शिवम् ।

चिरं ध्यात्वा जपेन्मन्त्रं सहस्रं रिपुदिङ्मुखः ॥

ओं नमो भगवते रुद्राय महाव्याधिकराय देवदत्तं पीडय हुंफट्

स्वाहा इति मन्त्रः ॥

तिर्यगूर्ध्वचतुर्दशरेखा मध्यतो विलिखेदथ मन्त्रम् ।

बाह्यशूलतदग्रकसाध्यं रोगचक्रमिदं रिपुनाशम् ॥

यन्त्रमालिख्य सीसे वा साध्यवृक्षेथवाम्बिके ।

आराध्य चाष्टचूर्णेन लिखा जप्त्वा खनेनिशि ॥

श्मशाने बलिपूर्वं तु पुनस्त्वात्वा जपेत्तथा ।

जपमेवं त्र्यहं कुर्याच्छत्रूणां रोगवृद्धये ।

अहेतुकं महारोगं रिपुसंप्राप्य नश्यति ॥

यत्साध्यं लिखितं व्याधेस्तत्तद्याधिर्भविष्यति ।

तद्रोगं रिपुराश्रित्य सुभगे मा भवेद्ध्रुवम् ॥

अयमर्थः— तिर्यगूर्ध्वं चतुर्दशरेखा विलिख्य, सर्वतो मध्यकोष्ठे मन्त्रं

विलिख्य, रेखाग्रेषु शूलानि विलिखेत् ॥

* वसायाः मालाकारत्वमनुपपन्नम् । अतः वसायुक्त आन्त्रादिमालायुक्तमिति वा भावो बोध्यः ।